

дүми, поставени във строфата „На Божествената трапеза видните богове станали немирни духове“.

Сега, азъ ще оставя вие сами да разсждават по-нататък върху този митъ. Той има дълбоко съдържание и смисълъ. Отъ една страна човѣкъ вижда, че само при страданията ще намѣри своитѣ погрѣшки; отъ друга страна, той вижда, че само при трудноститѣ и мжчнотиитѣ въ живота ще разбере доброто и ще го оцени. Значи, ти ще дойдешъ при доброто и ще го познаешъ, само когато станешъ слуга и се смиришъ. Другъ изходенъ пжтъ въ живота нѣма. Да станешъ последенъ слуга въ градината на царската дъщеря и да поливашъ цвѣтята ѝ, това е отлична служба. Какво представятъ тия цвѣтя, нѣма да обяснявамъ, но ако бихъ ви казалъ, че тѣ сж живи цвѣтя, тогава само бихте разбрали красотата на живота. Често хората прекарватъ голѣми страдания, но тѣ не сж нищо друго, освенъ страданията на поета, които той преживява въ сжда, дето всички богове се опълчватъ противъ него. Тия богове се опълчватъ срещу всички хора, които не могатъ да се справятъ съ страданията си, и казватъ: Жестока е сждбата спрѣмо насъ! Нѣма кой да се смили за насъ. — Привидно е така, но и при най-тежкитѣ моменти въ живота на човѣка, при най-голѣмото му отчаяние, се ще се намѣри поне едно сжщество, което да укаже къмъ него известно състрадание. Защо царската дъщеря, именно, се притекла въ помощъ на поета? Защото тя била единствената, която влѣзла въ положението му. Защо сждали поета? За една пропусната дума. Когато преписвали неговото стихотворение, станало едно опущение, една грѣшка, а именно: въ цитираната строфа била изпусната думата „свѣтли“. Въ сжщность, строфата имала следното съдържание: „На Божествената трапеза виднитѣ богове станали свѣтли немирни духове“. Царската дъщеря свѣрила оригинала съ преписа и намѣрила тази пропусната дума. Тогава боговетѣ казали: Съ тази дума, строфата има смисълъ. Значи, смисълътъ на тази строфа се заключавалъ въ това, че тия свѣтли, немирни духове тръгнали по свѣта да разнасятъ свѣтлина.

„Ето, идатъ дни“, говори Господъ Иеова, „и ще провоя гладъ на земята, не гладъ за хлѣбъ, нито жажда за вода, но за слушане на словото Господне.“ Въ този стихъ се говори за глада, като вжтрешенъ потикъ, като вжтрешенъ стремежъ на душата за развиване. Душата е подобна на семенце, което, ако не се посади въ земята, остава самотно,